

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4321200888
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4321200888.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovvej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: Okresné stavebné bytové družstvo Levice v skratke OSBD Levice, so sídlom Ku Bratke 3, Levice, IČO: 00 171 590, zastúpený advokátkou: Mgr. Renáta Mészáros, so sídlom advokátskej kancelárie A. B. X-X, C., proti žalovanému: D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt F. XXX/XX, G., zastúpený advokátom: JUDr. Tomáš Jamrich, so sídlom advokátskej kancelárie Moravská 784/35, Vráble, o zaplatenie peňažnej sumy vo výške 255,09 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 14. novembra 2022, č. k. 5C/3/2021-440, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (II. výrok) spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania žalovaného voči žalobcovi (III. výrok) z r u š u j e a v e c v týchto častiach v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (I. výrok). Druhým výrokom žalobu zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (III. výrok). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54a, § 100, § 101, § 566 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 5 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, 2, 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 240/2016 Z. z. ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidiel rozpočítavania množstva tepla dodaného v teplej úžitkovej vode a rozpočítavania množstva tepla (ďalej len „Vyhláška“), § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 2 písm. f) zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike (ďalej len „Zákon o tepelnej energetike“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 8a ods. 1, 2, 4, 5, § 10 ods. 1, 2, 3, 4, 6, § 14 ods. 1, 2, 3, 4, § 14b ods. 1, 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoVBaNP“) ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca v podanej žalobe tvrdil, že žalovanému za rok 2018 v súvislosti s užívaním bytu vznikli skutočné náklady v celkovej výške 761,53 eura. Tieto náklady pozostávali z nákladov na správu vo výške 69,96 eura /5,83 eura mesačne x 12 mesiacov/, nákladov na poistenie bytového domu vo výške 7,66 eura, služieb nevýrobnej povahy /celomestská deratizácia/ vo výške 1,32 eura, elektrickej energie na spoločné priestory vo výške 4,15 eura, nákladov na ústredné kúrenie vo výške 74,83 eura, nákladov na vodné a stočné vo výške 240,72 eura, dažďovú vodu vo výške 15,19 eura, náklady spojené s rozpočítavaním spotrieb /faktúria dodávateľ rozpočítavania a to vytvorenie databázy, graf, odpočty, vyčíslenie spotreby, tlač, aktualizácia databázy vo výške 8,38 eura + náklady správcu vo výške 0,96 eura/ vo výške 9,34 eura a poplatkov do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 338,36 eura. Žalovaný mal počas roka 2018 vykonať úhrady vo výške 397,04 eura dňa 10.01.2018, vo výške 69,73 eura dňa 21.05.2018 a 39,67 eura dňa 03.06.2019, teda spolu sumu 506,44

eura. Žalovaný spochybňoval položku náklady za ústredné kúrenie vo výške 74,83 eura, pretože má vlastné vykurovanie, pričom rozvody tepla, ktoré prechádzajú cez jeho byt sú zaizolované a on žiadne teplo neodoberá. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nie je konečným spotrebiteľom tak ako to definuje zákon č. 657/2004 Z. z., a preto na prejednanú vec nie je možné aplikovať, ani vyhlášku o rozpočítavaní tepla resp. schválené zásady, pretože by to bolo v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 OZ a je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že vlastníci bytov v roku 2022 rozhodli o tom, že sa žalovanému nebude účtovať takýto náklad. Z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie tento nárok žalobcu za nedôvodný, a to aj s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/230/2007 zo dňa 30.04.2009 v dôsledku čoho nevznikla žalovanému povinnosť platiť takýto náklad za dodávku tepla vo výške 74,83 eura. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie nákladu spočívajúceho v poistení bytového domu vo výške 7,66 eura, tak ten súd považoval za dôvodný, pretože žalovaný ho nerozporoval, pričom bol preukázaný aj predloženými listinnými dôkazmi /poistná zmluva resp. ďalšie listinné dôkazy z čl. 69 až 71/. Náklady na správu domu, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 69,96 eura, pozostávajúce z poplatku vo výške 5,83 eura/mesiac x 12 mesiacov, tiež považoval súd za dôvodné, pretože povinnosť uhrádzať takýto náklad vyplýva žalovanému priamo z uzavretej zmluvy o výkone správy, ktorá bola schválená vlastníckmi bytov a to bez ohľadu na to či ju žalovaný podpísal, alebo či ju považuje za neplatnú. Žalobca si uplatňoval proti žalovanému aj náklady za elektrickú energiu za spoločné priestory vo výške 4,15 eura s tým, že žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 03.05.2021 uznával takýto nárok čo do sumy 3,63 eura. Celkové náklady vyfaktúrované spoločnosťou ZSE a. s. predstavujú sumu 233,78 eura od ktorej žalobca odpočítal sumu vo výške 135,48 eura/čerpadlo, ktoré je vo vchode, kde býva žalovaný/. Následne bola suma vo výške 98,30 eura rozpočítaná s prihliadnutím na pomer spoluvlastníckeho podielu vlastníka bytu - žalovaného na bytovom dome /náklad za elektrickú energiu vo výške 98,30 eura: plocha bytového domu 1925,10 m² x plocha bytu 81,30 m²/ čo predstavuje sumu 4,15 eura. Tento spôsob výpočtu súd považoval za zákonný nakoľko takéto náklady boli rozpočítané v súlade čl. III bodu 5 Zmluvy o výkone správy medzi vlastníckmi podľa ich spoluvlastníckeho podielu, pričom podiel bytu žalovaného na celkovej ploche domu je 0,0422316. Z tohto dôvodu tak súd považoval nárok žalobcu v rozsahu 4,15 eura za dôvodný v celom rozsahu, pretože bol preukázaný listinnými dôkazmi a žalovaný ho účinne nepoprel. Súd prvej inštancie tiež považoval za dôvodné náklady za služby nevýrobnej povahy vo výške 1,32 eura, pričom tie mali spočívať v nákladoch na celomestskú deratizáciu, ktorých vynaloženie žalobca tiež preukázal (bod 43. rozsudku). Súd prvej inštancie tiež považoval za nesporný nárok žalobcu na náklady spojené s dažďovou vodou, a to vo výške 15,19 eura (bod 44. rozsudku). Ďalej súd prvej inštancie považoval za dôvodný nárok žalobcu na vodné a stočné v rozsahu 240,72 eura, pričom súd prvej inštancie na námietky žalovaného ohľadne vyúčtovania neprihliadal, pretože žalovaný nepreukázal, že by žalobca v nesprávnej výške vyúčtoval náklady na studenú vodu, pričom jeho tvrdenia, že si dali namontovať vlastné vodomery, ktoré sú presnejšie ako vodomery, z ktorých vychádza žalobca, nebolo preukázané. Okrem toho žalovaný nepreukázal, že výmena vodomerov bola schválená na zhromaždení vlastníckov bytov. Žalovaný považoval za nezákonné náklady žalobcu spojené s rozpočítavaním spotrieb vo výške 9,34 eura, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca preukázal, že takéto náklady vznikli, a preto považoval takéto náklady za dôvodné v celom rozsahu ako si ich uplatnil žalobca. Ďalej žalovaný uznal nárok žalobcu vo výške 266,77 eura z titulu tvorby prevádzky, údržby a opráv bytového domu. Žalovaný neuznával poplatok pre zástupcu vlastníckov, pretože vlastníci od roku 2016 nemajú takéto zástupcu a okrem toho mal s predsedom družstva dohodu, že si má sumu 61,63 eura odpočítať z platby do fondu opráv. Súd prvej inštancie konštatoval, že takéto dohoda nebola v konaní preukázaná a z dôvodu, že vlastníci bytov rozhodli o odmene zástupcu a takúto osobu ne zvolili, tak vznikla povinnosť vlastníckom platiť takýto poplatok, pretože ten nebol zrušený. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhovel žalobe aj v časti o zaplatenie sumy 338,36 eura titulom platby do fondu opráv. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak vznikla v roku 2018 žalovanému povinnosť zaplatiť náklady spojené s užívaním bytu v celkovej výške 686,70 eura (fond prevádzky, údržby a úprav 338,36 eura a to vrátane poplatku zástupcovi vlastníckov bytov + náklady spojené s rozpočítavaním spotrieb vo výške 9,34 eura + náklady na vodné a stočné vo výške 240,72 eura + náklady v súvislosti s dažďovou vodou vo výške 15,19 eura + náklady za služby nevýrobnej povahy vo výške 1,32 eura + náklady za elektrickú energiu za spoločné priestory vo výške 4,15 eura + náklady na správu domu vo výške 69,96 eura + náklad spočívajúci v poistení bytového domu vo výške 7,66 eura). Prvoinštančný súd tiež považoval za nesporné, že žalovaný vykonal úhrady v rozsahu sumy 506,44 eura s tým, že mal vykonať aj úhradu vo výške 209 eur a to dňa 09.04.2018, pričom táto suma mala byť žalobcom započítaná na úhradu jeho záväzku v súvislosti s rozsudkom, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť nedoplatok za rok 2010. Táto platba vyplýva aj z osobného účtu žalovaného /čl. 56/ a žalobca ju v podanej žalobe nezohľadnil pri uplatnení nároku. Žalovaný vo svojom vyjadrení v súdnom konaní ako aj

v predžalobnej reklamacii vyúčtovania zo dňa 02.06.2019 adresovanej žalobcovi žiadal, aby táto platba bola zaučtovaná do fondu opráv. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sumu 209 eur je potrebné v celom rozsahu započítať na úhrady spojené s užívaním bytu, poplatky za správu, do fondu prevádzky, údržby a opráv resp. iné náklady, ktoré vznikli žalovanému v roku 2018, pretože ten ako dlžník požiadal o takýto spôsobom započítania čo bolo aj v súlade s článkom IV bod 9 zmluvy o výkone správy. Okrem toho medzi stranami sporu nebola preukázaná existencia dohody, ktorá by umožňovala takúto platbu započítať iným spôsobom ako vyplýva z predmetnej zmluvy resp. ako žiadal žalovaný. Pokiaľ plnenie dlžníka nestačí na zaplatenie všetkých jeho dlhov a neurčil dlžník pri plnení, ktorý z viacerých dlhov resp. v akej časti chce splniť, nie je veriteľ oprávnený určiť, na ktorý z viacerých dlhov bude plnenie započítané. Pri úvahe, ktorý z dlhov bol za uvedenej situácie splnený je potrebné vychádzať zo zásady priority - prednostné splnenie niektorého z dlhov alebo zo zásady proporcionality - pomerné splnenie všetkých dlhov /napr. uznesenie NS ČR zo dňa 07.07.2004, sp. zn. 21Cdo/326/2004/. Keďže po zohľadnení tejto sumy vo výške 209 eur spolu s platbami vo výške 506,44 eura zaplatil žalovaný viac ako boli odôvodnené náklady za rok 2018 vo výške 686,70 eura, tak súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú v celom rozsahu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pretože žalovaný bol úspešný v súdnom konaní v celom rozsahu, a preto mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 164 CSP a to z dôvodu, že všetky konania vo vzťahu ku ktorým žiadal žalovaný prerušiť toto konanie (konania sú špecifikované na čl. 217) sa týkajú zaplatenia peňažnej sumy z titulu vyúčtovania nákladov za jednotlivé roky, pričom ich predmetom nie je konanie o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy, a nebudú preto takéto rozhodnutia záväzným pre toto konanie. Okrem toho otázku posúdenia platnosti zmluvy o výkone správy si môže súd predbežne posúdiť v tomto konaní sám, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 8Co/55/2021 zo dňa 14.10.2022. Tiež je potrebné uviesť, že konania vedené pod sp. zn. 6C/237/2007, 11C/88/2011, 9C/170/2014, 11C/99/2015, 9C/82/2017 sú už právoplatne skončené. Súd prvej inštancie zamietol ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania podľa § 182 CSP, pretože dôkazy, ktoré navrhoval vykonať žalovaný a to predložiť od žalobcu originál zápisnice zo schôdze vlastníkov konanej dňa 27.11.2007, výsledky hlasovania bytového domu Jilemnickéhoho 10, 11, 12 zo schôdze vlastníkov konanej dňa 27.11.2007 a uznesenie spolu so zápisnicou o zvolení zástupcu vlastníkov bytového domu F. XX, XX, 12, ktorý ju mal vykonávať v roku 2018 nakoľko takéto dôkazy neexistujú. Pokiaľ išlo o ďalšie návrhy žalovaného na vykonanie dokazovania a to predovšetkým zabezpečenie výpisov z účtu v súvislosti s jeho platbami v roku 2018 tak podľa názoru súdu prvej inštancie takto navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, a to vzhľadom na už zistený skutkový stav, pričom ide aj o nadbytočný dôkaz, nakoľko už doterajším konaním bola overená skutočnosť týkajúca sa ďalšej platby žalovaného vo výške 209 eur a jej spôsobu započítania.

2. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zamietajúcej časti a vo výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a zaviazá žalovaného k úhrade žalovanej sumy vo výške 255,09 eura s príslušenstvom. Zároveň mu prizná náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V podanom odvolaní uviedol, že rozčlenenie skutočne vykonaných mesačných úhrad stanovuje Zmluva o výkone správy v čl. IV ods. 9, nie samotný vlastník bytu (žalovaný). Je nesporné, že žalovanému za rok 2018 v súvislosti s užívaním jeho bytu vznikli skutočné náklady a to v celkovej výške 696,32 eura. Žalovaný za užívanie jeho bytu za rok 2018 uhradil dňa 10.01.2018 jednorázovo preddavok vo výške 397,04 eura, dňa 21.05.2018 sumu vo výške 69,73 eura a dňa 03.06.2019 sumu vo výške 39,67 eura, titulom nedoplatku za vyúčtovanie za rok 2018. Žalovaný tak v roku 2018 za užívanie svojho bytu uhradil celkovo 506,44 eura (túto sumu aj potvrdil a považoval za správnu, na základe jeho výpočtov). K predmetnej sume mu bola v mesiaci máj 2019 pripočítaná suma vo výške 65,21 eura k nedoplatku z titulu vyúčtovania nákladov za rok 2018 (Predpis – náklad). Je pravdou, že žalovaný dňa 09.04.2018 uhradil sumu vo výške 209 eur na účet bytového domu, pričom účel platby jednoznačne vymedzil, a to s poukazom na rozsudok KS Nitra 6Co/51/2017. Žalobca túto platbu riadne zaevidoval na osobný účet žalovaného a bola zúčtovaná ako úhrada istiny na základe rozsudku, ktorý vydal Krajský súd v Nitre. V žiadnom prípade nemožno takto označenú platbu považovať za plnenie úhrad za rok 2018, pretože je to platba, ktorou uhradil žalovaný pohľadávku z roku 2010, čo aj sám v poznámke uviedol. Žalobca uvedenú platbu zúčtoval v súlade so zákonom č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov v zmysle Oparenia Ministerstva financií SR zo dňa 16.12.2002 č. 23054/2002-92, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a rámcovej účtovnej osnove pre podnikateľov účtujúcich v sústave podvojného účtovníctva. Žalobca namietal, že v danom prípade súd prekročil zásadu rovnosti zbraní, keď napriek absencii procesnej obrany žalovaného o započítanie predmetnej sumy do pohľadávky žalobcu v tomto

spore, prekročil svoju právomoc a svojvoľne bez tvrdenia žalované túto sumu započítal na žalovanú sumu. Pričom v odôvodňujúcej časti rozsudku v bode 48 posledná veta sám súd uvádza: Pokiaľ plnenie dlžníka nestačí na zaplatenie všetkých jeho dlhov a neurčil dlžník pri plnení, ktorý z viacerých dlhov resp. v akej časti chce plniť, nie je veriteľ oprávnený určiť, na ktorý z viacerých dlhov bude plnenie započítané. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok vo výške 74,83 eura titulom náklady na ústredné kúrenie, žalobca poukázal na skutočnosť, že ako správca bytov nebytových priestorov postupuje pri vyúčtovaní energií a médií na základe platnej legislatívy SR, kde vyhláška č. 240/2016 v § 5 ods. 3 písm. a) presne ustanovuje rozpočítanie pre obyvateľov bytových a nebytových priestorov s individuálnym vykurovaním cez ktoré prechádzajú spoločné rozvody vykurovacej sústavy centrálného zásobovania teplom. Výnimka, kedy sa nerozpočítava základná zložka na dodané teplo medzi užívateľov bytov a nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie je na základe § 7 ods. 3 písm. a) citovanej vyhlášky, z ktorého vyplýva, že byt žalovaného nespĺňa uvedené podmienky. Je nesporne preukázané, že bytom žalovaného skutočne prechádzajú rozvody ÚK a vzhľadom na polohu bytu dochádza aj k prestupu tepla zo susedných bytov. Uvedená vyhláška taktiež neuvažuje s možnosťou zaizolovania spoločných stúpacích rozvodov ústredného vykurovania oprávnenou firmou s použitím certifikovaných izolačných materiálov. Vyhláška nestanovuje spôsob zaizolovania rozvodov, navyše vlastníci bytov nedali súhlas a ani neschválili, že žalovanému sa za dodávku tepla (základnej zložky) nebude účtovať žiaden náklad. Takýto doklad žalobcovi (správcovi) predložený zo strany žalovaného ani nikoho iného nebol. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca nepovažoval za potrebné preukazovať, že v bytovom dome už od kolaudácie sú inštalované vykurovacie telesá v spoločných priestoroch domu cez ktoré vykurované priestory prechádza a využíva ich aj žalovaný, a má na týchto spoločných priestoroch aj svoj zákonný podiel. Aj túto otázku súd prvej inštancie presne definoval, a to konkrétne v bode 39 odôvodňujúcej časti rozsudku, keď citoval uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo/7/2011 zo dňa 31.10.2011 z ktorého jednoznačne vyplýva, že základná zložka za dodané teplo na vykurovanie sa síce s poukazom na ust. § 5 ods. 2 vyhlášky rozpočítava aj medzi užívateľov bytov a nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie a nemajú priamo uzatvorenú zmluvu o dodávke a odbere tepla s dodávateľom, ale ak sú títo užívatelia zároveň spotrebiteľmi vo vzťahu k spoločným priestorom, ktoré sú vybavené vykurovacími telesami a určené na spoločné užívanie konečnými spotrebiteľmi.“ V tomto prípade považuje konanie súdu prvej inštancie za rozpor s ustanovením § 151 ods. 1 CSP, keďže dané skutkové tvrdenia žalobcu neboli žalovaným výslovne a účinne popreté, takže tieto skutočnosti neboli teda sporné a žalobcu nezaťažovalo dôkazné bremeno, preto platí právna domnienka, že tieto skutkové tvrdenia sú nesporné. Na základe vyššie uvedených skutočností namietal, že napriek rozsiahlemu a podrobnému dokazovaniu, ktorý prvoinštančný súd v danej veci vykonal, nesprávne vec právne posúdil a z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobcom uplatnený nárok vo výške 74,83 eura súd prvej inštancie považoval za nedôvodný (bod 39. rozsudku) a žalovaný sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožňuje. Žalovaný v konaní preukázal, že vykonal také technické opatrenia /izolácia rozvodov, ktoré prechádzajú cez jeho byt resp. ich aj stavebne oddelil od bytu čo vyplýva aj z predloženej fotodokumentácie/, ktoré bránia tomu, aby užíval teplo výlučne na vlastnú spotrebu. Ohľadom otázky a preukázania, že spoločné priestory bytového domu v ktorom sa nachádza byt žalovaného boli vybavené vykurovacími telesami poukázal na nesprávnu a zmätočnú argumentáciu žalobcu v odvolaní, kde zodpovednosť žalobcu určenú podľa čl. 8 CSP, čl. 9 CSP a § 132 ods. 1 CSP prenáša na žalovaného. Súd prvej inštancie sa po skutkovej ako aj po právnej stránke správne a zákonne vysporiadal s nedôvodne žalovaným nárokom na položku náklady na ústredné kúrenie vo výške 74,83 eura, keď túto zamietol ako nedôvodnú. Tieto právne závery sú totožné aj s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych inštitúcií obsiahnuté v súdom uvedenom uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo/7/2011 zo dňa 31.10.2011 ako aj rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/230/2007 zo dňa 30.04.2009. K namietanej úhrade sumy 209 eur uviedol, že žalovaný vykonal úhrady, tak ako uvádza súd v 48. bode rozsudku a taktiež sa súd správne vysporiadal s požiadavkou žalovaného, ktorú uvádzal vo všetkých svojich ústnych prednesoch v súlade s predžalobnou reklamáciou vyúčtovania. Nad rámec odôvodnenia súdu uvedenom v 48. bode rozsudku, žalovaný taktiež poukazoval na to, že uskutočnené platby ani nie je možné zaúčtovať do iných predchádzajúcich rokov, keďže to sa ani účtovne nedá. Zaúčtovať ich môžu jedine v súlade s požiadavkou žalovaného a to do Fondu opráv v danom roku, v ktorom boli finančné prostriedky poukázané, t.j. v danom prípade do roku 2018, čo je aj žalované obdobie. Záverom sa vyjadril k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. Žalovaný má za to, že žalobca uplatňuje aktívnu legitímáciu, svoje nároky a právny nárok odvodzuje na podklade jednej predloženej „sfalšovanej“ listiny s názvom „uznesenie zo schôdze vlastníkov zo dňa 27.11.2007“. Žalovaný predložil viaceré dôkazy, ktoré

obsah pravdivosti tejto „sfalšovanej“ listiny vyvracajú. Išlo o dôkazy a to: pozvánka na schôdzu zo dňa 24.10.2007, zápisnica zo schôdze zo dňa 13.12.2006, prehlásenie svedka p. H., ktorý bol prítomný na mieste, kde sa mala schôdza konať a ktorý potvrdil, že sa vôbec nekonala a o zmluve o výkone správy sa dňa 27.11.2007 nehlasovalo a potvrdenie vlastníkov bytov. Žalobca do konania taktiež nepredložil dôkaz o výsledku hlasovania bytového domu žalovaného, t.j. F. XX-XX, pretože taký dôkaz ani neexistuje, keďže sa nehlasovalo. Na základe týchto skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 14.11.2022, č. k. 5C/3/2021-440 podľa ust. § 387 CSP potvrdil ako vecne správny a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania a argumentácie v ňom uvedenej. Opätovne poukázal na skutočnosť, že žalovaný platbu vo výške 209 eur, ktorú vykonal 09.04.2018 označil ako úhradu vyplývajúcu z SP rozsudok KS Nitra 6Co/21/2017, preto ani táto úhrada nemôže byť započítaná do platieb za rok 2018.

5. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že k sfalšovanému uzneseniu a k neschváleniu zmluvy o výkone správy sa vyjadril v odpore k žalobe, na každom súdnom pojednávaní, ako aj v jeho vyjadrení zo dňa 06.07.2022. Aj keď je vyjadrenie zo dňa 06.07.2022 k žalobe za rok 2019 – sp. zn. 16C/27/2022, poslal jeho vyjadrenie aj do spisu 5C/3/2021 a do spisu 16C/34/2019 aj s prílohami. Napriek tomu, že bytové družstvo žiadalo, aby predložilo výpisy z bankových účtov kde a kedy boli jeho platby zaúčtované, bytové družstvo výpisy z bankových účtov nepredložilo, preto predpokladá, že jeho platby spreneverilo, pretože neboli zaúčtované do fondu opráv, nikde inde ich bytové družstvo v prospech bytového domu zaúčtovať nemohlo. Každá platba mala byť zaúčtovaná v celosti do roku v ktorom ju poslal. Z uvedených dôvodov dal do pozornosti odvolacieho súdu jeho vyjadrenie aj s prílohami a jeho vyjadrenie k žalobe 5C/3/2021 zo dňa 04.10.2021.

6. Žalovaný v priloženom vyjadrení k sp. zn. 16C/27/2022 (č. l. 631) opätovne namietal neplatnosť zmluvy o výkone správy, namietal tvrdenie, že mu vlastníci bytov dali súhlas len na plynovú prípojku a nie súhlas na vlastné vykurovanie bytu. Uviedol, že vlastníci bytov mu dali súhlas na vlastné vykurovanie bez výhrad. Rovnako považuje za nesprávne aj vyhováranie správcu na vyhlášky Regulačného úradu, ktorý Zákon o vlastníctve bytov a rozhodnutie vlastníkov bytov nadradil nad vlastnú vyhlášku. Tvrdil, že všetky platby, ktoré musel zaplatiť na základe protiprávnych rozsudkov, mali byť v celosti zaúčtované do fondu opráv bytového domu, pretože nikde inde sa v prospech vlastníkov zaúčtovať nedajú. Ďalej poukázal na skutočnosť, že zástupcu vlastníkov nemali už od 01.01.2016 do 22.06.2022, poplatok pre neexistujúceho zástupcu vlastníkov bytové družstvo cez fond opráv skrytou formou od vlastníkov vymáhalo. Vo vyúčtovaní fondu opráv aj za rok 2019 je protiprávne zaúčtovaný poplatok pre zástupcu vlastníkov v sume 9,96 eura. Rovnako je protiprávny účtovaný poplatok za rozpočítavanie nákladov, pretože pravdivé vyúčtovanie nákladov si musí robiť sám.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba zamietnutá, ako aj vo výroku o trovách konania (výrok III.) je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalobca si podanou žalobou voči žalovanému uplatňoval pohľadávku vo výške 255,09 eura spolu s príslušenstvom titulom neuhradených zálohových platieb. Na základe kalkulácie preddavkov na úhradu nákladov spojených s užívaním bytu platnej od 01.01.2018 mal žalovaný povinnosť platiť mesačne sumu vo výške 47,08 eura, čo za 4 mesiace predstavuje sumu vo výške $4 \times 47,08 = 188,32$ eura od 01.05.2018 mal platiť mesačne sumu vo výške 63,50 eura, čo predstavuje sumu $8 \times 63,50$ eura = 508 eur, čo spolu predstavuje celkovú sumu 696,32 eur. Žalovaný vykonal úhradu vo výške 506,44 eura. Na základe vyúčtovania nákladov za rok 2018 v mesiaci máj 2019 mu bola pripočítaná suma vo výške 65,21 eura k nedoplatku z titulu vyúčtovania nákladov za rok 2018. Žalovaná istina predstavuje sumu vo výške 255,09 eura (vyúčtovaním zistený skutočný náklad 761,53 eura – 506,44 skutočné úhrady žalovaného).

9. Vyššie uvedené náklady pozostávali z nákladov na správu vo výške 69,96 eura (5,83 eura mesačne x 12 mesiacov), nákladov na poistenie bytového domu vo výške 7,66 eura, služieb nevýrobnej povahy (celomestská deratizácia) vo výške 1,32 eura, elektrickej energie na spoločné priestory vo výške 4,15 eura, nákladov na ústredné kúrenie vo výške 74,83 eura, nákladov na vodné a stočné vo výške 240,72 eura, dažďovú vodu vo výške 15,19 eura, náklady spojené s rozpočítavaním spotrieb (fakturácia

dodávateľ rozpočítavania a to vytvorenie databázy, graf, odpočty, vyčíslenie spotreby, tlač, aktualizácia databázy vo výške 8,38 eura + náklady správcu vo výške 0,96 eura) vo výške 9,34 eura a poplatkov do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 338,36 eura.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovanému v roku 2018 vznikla povinnosť zaplatiť náklady spojené s užívaním bytu v celkovej výške 686,70 eura. Z vyššie uvedených nákladov nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodne uplatnené náklady za ústredné kúrenie vo výške 74,83 eura, pretože základná zložka na dodané teplo na vykurovanie sa podľa § 5 ods. 2 vyhlášky rozpočíta aj medzi vlastníkov bytov resp. nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie, ale len ak ho využívajú výlučne na vlastnú spotrebu. Keďže však žalovaný vykonal také technické opatrenia (izolácia rozvodov, ktoré prechádzajú cez jeho byt resp. ich stavebne oddelil od bytu čo vyplýva aj z predloženej fotodokumentácie), ktoré bránia tomu, aby užíval teplo výlučne na vlastnú spotrebu s tým, že nebolo v konaní tvrdené a ani preukázané, že by spoločné priestory bytového domu v ktorom sa nachádza byt žalovaného boli vybavené vykurovacími telesami, pričom tieto priestory by užíval aj žalovaný. Preto nemožno dospieť k záveru, že žalovaný je konečným spotrebiteľom tak ako to definuje zákon č. 657/2004 Z. z. a z tohto dôvodu nemožno aplikovať ani citovanú vyhlášku o rozpočítavaní tepla resp. schválené zásady na žalovaného nakoľko by účtovanie takýchto nákladov za dodávku tepla bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka s tým, že je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že vlastníci bytov v roku 2022 rozhodli o tom, že sa žalovanému nebude účtovať takýto náklad. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/7/2011 zo dňa 31.10.2011 a 4Cdo/230/2007 zo dňa 30.04.2009.

11. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalovaný vykonal úhrady v rozsahu 506,44 eura. Sporná bola platba vo výške 209 eur zo dňa 09.04.2018, ktorú žalobca pri úhradách žalovaného nezohľadnil, pretože táto suma mala byť žalobcom započítaná na úhradu jeho záväzku v súvislosti s rozsudkom, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť nedoplatok za rok 2010. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení v súdnom konaní ako aj v predžalobnej reklamacii vyúčtovania zo dňa 02.06.2019 adresovanej žalobcovi žiadal, aby táto platba bola zaúčtovaná do fondu opráv. Zo zmluvy o výkone správy a to článku IV bod 9 okrem iného vyplýva, že vlastníci splnomocnili správcu na rozčlenenie vykonaných mesačných úhrad v nasledovnom poradí: poplatok za výkon správy, úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu, príspevky do fondu prevádzky, údržby a opráv. Ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka v prípadoch, ak nie je dohodnuté niečo iné ukladá povinnosť pri čiastočnom plnení započítať ho najskôr na istinu a potom na úroky. Súd preto preskúmal túto platbu a to spôsob jej započítania žalobcom, keďže bola uhradená v roku 2018. Vzhľadom na uvedené skutočnosti tak je podľa názoru súdu potrebné započítať platbu 209 eur v celom rozsahu na úhrady spojené s užívaním bytu, poplatky za správu, do fondu prevádzky, údržby a opráv resp. iné náklady, ktoré vznikli žalovanému v roku 2018, pretože ten ako dlžník požiadal o takýto spôsob započítania čo bolo aj v súlade s článkom IV bod 9 zmluvy o výkone správy. Okrem toho medzi stranami sporu nebola preukázaná existencia dohody, ktorá by umožňovala takúto platbu započítať iným spôsobom ako vyplýva z predmetnej zmluvy resp. ako žiadal žalovaný. Pokiaľ plnenie dlžníka nestačí na zapltenie všetkých jeho dlhov a neurčil dlžník pri plnení, ktorý z viacerých dlhov resp. v akej časti chce splniť, nie je veriteľ oprávnený určiť, na ktorý z viacerých dlhov bude plnenie započítané. Pri úvahe, ktorý z dlhov bol za uvedenej situácie splnený je potrebné vychádzať zo zásady priority - prednostné splnenie niektorého z dlhov alebo zo zásady proporcionality - pomerné splnenie všetkých dlhov /napr. uznesenie NS ČR zo dňa 07.07.2004, sp. zn. 21Cdo/326/2004/. Keďže po zohľadnení tejto sumy vo výške 209 eur spolu s platbami vo výške 506,44 eura zaplatil žalovaný viac ako boli odôvodnené náklady za rok 2018 vo výške 686,70 eura, tak súd žalobu zamietol ako nedôvodnú v celom rozsahu.

12. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne započítal platbu vo výške 209 eur na plnenie úhrad za rok 2018, pretože žalovaný účel platby jednoznačne vymedzil a to SP Rozsudok KS Nitra 6Co/51/2017, teda predmetná platba smerovala k uhradeniu pohľadávky vzniknutej v roku 2010. Žalobca tiež namietal zamietnutie žaloby v časti o zapltenie sumy 74,83 eura titulom nákladov na ústredné kúrenie, pretože žalobca pri vyúčtovaní energií a médií postupoval v súlade s vyhláškou č. 240/2016 (§ 5 ods. 3 písm. a). Žalobcovi nebol predložený žiadny doklad, ktorý by preukazoval, že vlastníci bytov dali súhlas alebo by schválili, že žalovanému sa za dodávku tepla nebude účtovať žiaden náklad. Žalobca, nepovažoval za potrebné preukazovať, že v bytovom dome už od

kolaudácie sú inštalované vykurovacie telesá v spoločných priestoroch domu, cez ktoré vykurované priestory žalovaný prechádza a využíva ich.

13. Žalovaný považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, avšak opätovne namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Z uvedeného dôvodu, skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaní sporu, vysporiadal sa s námietkami žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní a neplatnosti Zmluvy o výkone správy zo dňa 27.11.2007 a uznesenia zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 27.11.2007, a tieto považuje za nedôvodné. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie body 35. a 36. a záver z nich vyplývajúci o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu považuje v plnom rozsahu za správny a stotožňuje sa s ním, pričom rovnaké dôvody z hľadiska hospodárnosti konania nebude opakovať.

14. Odvolací súd sa však nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k započítaniu platby vo výške 209 eur na úhradu nákladov za rok 2018. V tomto smere odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za dôvodné.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae.

18. Ustálená judikatúra EŠLP uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces.

19. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Súd by mal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

20. Občiansky zákonník až do prijatia novely zákonom č. 509/1991 Zb. upravoval prípad, ak je dlžník povinný splniť jednému veriteľovi niekoľko dlhov a plnenie ním poskytnuté nestačí na vyrovnanie všetkých (§ 73 OZ v znení do 31. 12. 1992). V takom prípade bol vyrovnaný ten dlh, o ktorom dlžník pri plnení vyhlási, že ho chce splniť. Ak to dlžník neurobí, je splnením uhradený dlh, ktorý je zročný najskôr, a to najprv jeho príslušenstvo. Obdobná úprava je zakotvená v súčasnosti v § 330 OBZ.

21. Ak má dlžník v obchodnoprávnom vzťahu plniť veriteľovi viac svojich peňažných záväzkov, je na vôli dlžníka, na ktorý zo záväzkov plnenie poskytne, ak nestačí toto plnenie pokryť všetky záväzky. Ak nie je dlžníkom najneskôr pri plnení určené, na ktorý záväzok plnenie poskytuje, je dlžník tohto oprávnenia zbavený a v zmysle ustanovenia § 330 ods. 3 OBZ platí, že úhrada sa týka záväzku, ktorého splnenie nie je zabezpečené alebo je najmenej zabezpečené, inak záväzku najskôr splatného (Rc 35/2005).

22. Napriek tomu, že Občiansky zákonník vyššie uvedenú úpravu nemá, nemožno z toho vyvodiť, že by otázka splnenia viacerých dlhov vzniknutých z občianskoprávnych vzťahov, ktoré má dlžník u toho istého veriteľa, nebola v práve riešená. Pri jej riešení nemožno – s ohľadom na ustanovenie § 1 OBZ – vychádzať z ustanovenia § 330 OBZ. Ak zákon neobsahuje výslovnú úpravu, ako postupovať a nemožno vychádzať ani z analógie (§ 853 OZ), je potrebné vychádzať zo základných princípov právneho poriadku, ktorými sa riadi úprava občianskoprávnych vzťahov. Ak splnenie dlhu (solutio) predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka, ktorým poskytuje veriteľovi predmet plnenia s úmyslom splniť svoju povinnosť vyplývajúcu zo záväzku alebo z iného občianskoprávneho vzťahu, tiež z toho vyplýva, že z viac dlhov, ktoré má dlžník voči tomu istému veriteľovi, je vyrovnaný (ak nestačí plnenie na úhradu všetkých dlhov) ten z nich, o ktorom dlžník prejaví pri plnení úmysel ho splniť, teda taký dlh, o ktorom dlžník pri plnení vyhlási alebo ktorý dlžník pri plnení inak určí, že ho chce splniť. V prípade, že plnenie nestačí na vyrovnanie všetkých dlhov u toho istého veriteľa a že dlžník pri plnení neurčil, ktorý z viac dlhov (príp. v akej výške) chce vyrovnať, neprechádza „právo voľby“, ktorý z viac dlhov bol uhradený, príp. v akej výške, na veriteľa. Pri splnení dlhu veriteľ totiž môže prejsť svoju vôľu len v (jednostrannom) právnom úkone, ktorým plnenie prijme (ak si to vyžaduje povaha predmetu plnenia), a jeho prípadná vôľa, na ktorý z viac dlhov si plnenie započíta (ak poskytnuté plnenie nestačí na úhradu všetkých dlhov dlžníka), nemá žiadnu právnu relevanciu. Pri úvahe, ktorý z dlhov by za tejto situácie mal byť vyrovnaný, možno potom vychádzať buď zo:

- a) zásady priority (prednostného vyrovnania niektorého z viac dlhov založeného napr. na dobe ich splatnosti, na úrovni ich zabezpečenia, na ich povahe a pod.), alebo
- b) zásady proporcionality (pomerného vyrovnania všetkých dlhov).

23. Ak dlžník pri plnení dlhu neuvedie, ktorý z viac dlhov (v rámci občianskoprávneho vzťahu) u toho istého veriteľa hodlá plniť, uhradí sa tým dlh najskôr splatný (Uz NS ČR z 15. 6. 2005, sp. zn. 26 Cdo 1649/2004). Pokiaľ sa nemôže uplatniť zásada priority, pretože pravidlá stanovené pre prednostné vyrovnanie sa vzťahujú zároveň na viac dlhov (ktoré všetky nebudú platbou vyrovnané), je potrebné postupovať podľa zásady proporcionality (Ro NS ČR z 29. 3. 2006, sp. zn. 26 Cdo 1696/2004).

24. Súd prvej inštancie započítal platbu vo výške 209 eur na úhradu nákladov za rok 2018, pretože žalovaný ako dlžník požiadal o takýto spôsob započítania (vo vyjadrení počas súdneho konania a v predžalobnej reklamácií vyúčtovania zo dňa 02.06.2019), čo bolo aj v súlade s článkom IV bod 9 zmluvy o výkone správy. Z prvoinštančného rozhodnutia však nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s prvým prejavom vôle žalovaného učeným pri realizácii platby dňa 09.04.2018, keď žalovaný do účelu platby uviedol SP Rozsudok KS Nitra 6Co/51/2017. Odvolací súd nepovažuje argumentáciu súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná existencia dohody, ktorá by umožňovala takúto platbu započítať iným spôsobom ako vyplýva z predmetnej zmluvy, za správnu. Z vlastnej úradnej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že medzi žalobcom a žalovaným prebieha viacero súdnych konaní, predmetom ktorých sú náklady za rôzne vyúčtovacie obdobia, pričom je bežné, že súdne konania trvajú aj dlhšie ako jeden rok. Pokiaľ teda dôjde k rozhodnutiu sporu po určitej dobe a vydaní súdneho rozhodnutia, ktorým sa uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú pohľadávku, na základe, ktorého dôjde k splneniu záväzku je zrejmé, že nejde o vykonanie mesačnej úhrady podľa čl. IV zmluvy o výkone správy, ktorú je správca povinný rozčleniť spôsobom v nej uvedeným. Ďalej odvolací súd nepovažuje za správnu aplikáciu § 566 OZ na ktoré ustanovenie súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal, pretože predmetné ustanovenie upravuje čiastočné plnenie, teda ak dlžník v dobe, keď mal plniť celý dlh, splnil iba jeho časť. V prejednávanej veci však ide o situáciu, keď má žalovaný voči žalobcovi viacero dlhov, je potrebné vychádzať zo základných princípov právneho poriadku, ktorými sa riadi úprava občianskoprávnych vzťahov, teda v prvom rade je potrebné pozerať na vôľu dlžníka pri plnení a až, keď nie je zrejmé, ktorý dlh plní prichádza do úvahy započítanie podľa zásady priority alebo podľa zásady proporcionality. Ak súd prvej inštancie neprihliadal na prejav vôle žalovaného učený pri vykonaní platby, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, akou úvahou a zásadami sa súd prvej inštancie spravoval, keď platbu vo výške 209 eur započítal na úhradu nákladov za rok 2018. Keďže rozhodnutie

súdu prvej inštancie nie je v tomto smere preskúmateľné, odvolací súd dospel k záveru, že bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

25. Vzhľadom na podané odvolanie žalobcu bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu aj sporná otázka, či sa rozúčtovanie nákladov za ústredné kúrenie podľa vyhlášky č. 240/2016 Z. z. vzťahuje aj na žalovaného.

26. Podľa § 2 písm. f) zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení účinnom od 09.11.2016 do 20.06.2018 (ďalej len „Zákon o tepelnej energetike“), konečným spotrebiteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá teplo rozpočítané koncovým odberateľom alebo fyzickou osobou alebo právnickou osobou, ktorá vykonáva činnosť podľa § 1 ods. 3 písm. c) využíva výlučne na vlastnú spotrebu,

27. Podľa § 5 ods. 2 vyhlášky č. 240/2016 Z. z. v znení účinnom 01.01.2017 do 14.05.2021, ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného v teplej úžitkovej vode a rozpočítavania množstva tepla, ak sú v objekte rozpočítavania aj byty alebo nebytové priestory s individuálnym vykurovaním, cez ktoré prechádzajú spoločné rozvody vykurovacej sústavy centrálného zásobovania teplom, náklady za dodané teplo na vykurovanie sa rozdelia na základnú zložku a spotrebnú zložku, pričom základná zložka tvorí 30 % a spotrebná zložka 70 % z celkových nákladov. Obidve zložky sa rozpočítavajú konečným spotrebiteľom v pomere podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa k celkovej podlahovej ploche všetkých bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov v objekte rozpočítavania, pričom základná zložka nákladov sa rozpočítava aj medzi užívateľov bytov a nebytových priestorov s individuálnym vykurovaním okrem prípadov, keď byt alebo nebytový priestor s individuálnym vykurovaním má polohu podľa § 7 ods. 3 písm. a).

28. Podľa § 5 ods. 3 vyhlášky č. 240/2016 Z. z. v znení účinnom 01.01.2017 do 14.05.2021, náklady na dodané teplo do spoločných priestorov sa rozpočítavajú konečným spotrebiteľom podľa spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch podľa odseku 1.

29. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nie je konečným spotrebiteľom tak ako to definuje zákon č. 657/2004 Z. z., a preto na prejednávanej veci nie je možné aplikovať vyhlášku č. 240/2016 Z. z. resp. schválené zásady, pretože by účtovanie takýchto nákladov za dodávku tepla bolo v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 OZ. Osobitne uviedol, že žalovaný vykonal také technické opatrenia (izolácia rozvodov, ktoré prechádzajú cez jeho byt resp. ich stavebne oddelil od bytu, čo vyplýva aj z predloženej fotodokumentácie), ktoré bránia tomu, aby užíval teplo výlučne na vlastnú spotrebu s tým, že nebolo v konaní tvrdené, ani preukázané, že by spoločné priestory bytového domu v ktorom sa nachádza byt žalovaného boli vybavené vykurovacími telesami, pričom tieto priestory by užíval aj žalovaný. Okrem toho je podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že vlastníci bytov v roku 2022 rozhodli o tom, že sa žalovanému nebude účtovať takýto náklad. Takéto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nepovažuje odvolací súd za preskúmateľné.

30. Žalobca ako aj súd prvej inštancie pri rozpočítaní nákladov na ústredné vykurovanie vychádzali z § 5 vyhlášky č. 240/2016 Z. z., pretože žalovaný nemá namontované merače tepla (str. 9 napadnutého rozsudku). Vyhláška č. 240/2016 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2017 do 14.05.2021 rozlišuje pri rozpočítavaní nákladov za dodané teplo na vykurovanie konečných spotrebiteľov a užívateľov bytov a nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie, pričom § 5 ods. 2 cit. vyhlášky upravuje rozpočítavanie množstva dodaného tepla za dodávku tepla na vykurovanie podľa podlahovej plochy bytu a nebytového priestoru. Podľa tohto ustanovenia sa základná zložka nákladov rozpočítava aj medzi užívateľov bytov a nebytových priestorov s individuálnym vykurovaním okrem prípadov, keď byt alebo nebytový priestor s individuálnym vykurovaním má polohu podľa § 7 ods. 3 písm. a). Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená vyhláška stanovuje povinnosť rozpočítať základnú zložku nákladov (t. j. 30 % z celkových nákladov) tak medzi konečných spotrebiteľov, ako aj užívateľov bytov a nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie, okrem výnimky uvedenej v § 7 ods. 3.

31. Vyhláška však osobitne upravuje aj rozpočítavanie nákladov na dodané teplo do spoločných priestorov v § 5 ods. 3. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné kombinovať rozpočítavanie nákladov podľa § 5 ods. 2 a ods. 3 Vyhlášky tak, ako to urobil vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie,

ktorý nerozlišoval jednak diferenciáciu subjektov a jednak spôsobu rozpočítavania nákladov na dodané teplo podľa § 5 ods. 2 a 3 Vyhlášky. Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby sa súd prvej inštancie osobitne vysporiadal s tým, či je možné vo vzťahu k žalovanému aplikovať § 5 ods. 2 Vyhlášky, keď vykonal vo svojom byte také technické opatrenia, ktoré izolujú spoločné rozvody vykurovacej sústavy centrálného zásobovania teplom, bez toho aby v tomto kontexte riešil spoločné priestory, pretože v prípade spoločných priestorov Vyhláška nerozlišuje konečných spotrebiteľov a užívateľov bytov a nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie, a preto sa náklady na vykurovanie spoločných priestorov rozpočítajú výlučne medzi konečných spotrebiteľov podľa spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch podľa § 5 ods. 1 Vyhlášky.

32. Odvolací súd nepovažuje za správny ani záver súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by spoločné priestory bytového domu boli vybavené vykurovacími telesami, pričom by tieto priestory využíval aj žalovaný. Žalovaný v odpore k platobnému rozkazu namietal, že spoločné priestory vykurované nie sú (č. l. 213) a tiež na pojednávaní dňa 12.09.2022 uviedol, že schodisko vykurované nie je (č. l. 387), hoci tieto tvrdenia žalovaný nepreukázal. Žalobca nepovažoval za potrebné preukazovať skutočnosť, že sú v spoločných priestoroch inštalované vykurovacie telesá, pretože bol toho názoru, že sa na žalovaného vzťahuje vyhláška č. 240/2016 Z. z., pretože cez jeho byt prechádzajú rozvody ÚK a vzhľadom na polohu jeho bytu dochádza aj k prestupu tepla zo susedných bytov, čo však uviedol až v rámci odvolacieho konania.

33. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.).

34. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 246/2019-14 zo dňa 11. júna 2019).

35. Hoci žalovaný v konaní tvrdil, že spoločné priestory nie sú vykurované, avšak svoje tvrdenie nepreukázal, a súd prvej inštancie v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie, odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie, že žalovaný nie je konečným spotrebiteľom podľa zákona č. 657/2004 Z. z. za zmätočný a pre žalobcu prekvapivý. Podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu spisu ani nevyplýva, že by si žalobca voči žalovanému uplatňoval náklady na dodané teplo do spoločných priestorov (keby tomu tak bolo, bolo by potrebné skúmať, či ide rozpočítanie nákladov na dodané teplo podľa § 5 alebo § 7 Vyhlášky), preto nie je odvolaciemu súdu zrejmé, prečo bol súd prvej inštancie toho názoru, že základná zložka na dodané teplo sa podľa § 5 ods. 2 Vyhlášky rozpočítava aj medzi vlastníkov bytov resp. nebytových priestorov, ktorí majú individuálne vykurovanie, ale len ak ho využívajú na vlastnú potrebu.

36. Vzhľadom na to, že odvolací súd zrušil výrok zamietajúci žalobu (II. výrok) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, bolo potrebné podľa § 379 písm. a) CSP zrušiť aj závislý výrok o nároku na náhradu trov konania žalovaného voči žalobcovi (III. výrok) a podľa § 396 ods. 3 CSP o trovách celého (teda aj odvolacieho) konania rozhodne v novom rozhodnutí súd prvej inštancie. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne preskúmať, či je možné započítať platbu vo výške 209 eur na úhradu nákladov za rok 2018, vzhľadom na to za akým účelom bola platba žalovaným vykonaná a opätovne sa bude musieť vysporiadať s otázkou, či je možné vo vzťahu k žalovanému vykonať rozpočítanie nákladov na dodané teplo podľa vyhlášky č. 240/2016 Z. z. a svoje rozhodnutie odôvodniť v zmysle požiadaviek kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).